

You are accessing the Digital Archive of the Catalan Review Journal.

By accessing and/or using this Digital Archive, you accept and agree to abide by the Terms and Conditions of Use available at http://www.nacs-catalanstudies.org/catalan_review.html

Catalan Review is the premier international scholarly journal devoted to all aspects of Catalan culture. By Catalan culture is understood all manifestations of intellectual and artistic life produced in the Catalan language or in the geographical areas where Catalan is spoken. Catalan Review has been in publication since 1986.

Esteu accedint a l'Arxiu Digital del Catalan Review

A l' accedir i / o utilitzar aquest Arxiu Digital, vostè accepta i es compromet a complir els termes i condicions d'ús disponibles a http://www.nacs-catalanstudies.org/catalan_review.html

Catalan Review és la primera revista internacional dedicada a tots els aspectes de la cultura catalana. Per la cultura catalana s'entén totes les manifestacions de la vida intel·lectual i artística produïda en llengua catalana o en les zones geogràfiques on es parla català. Catalan Review es publica des de 1986.

Selection of Poems

Catalan Review, Vol. I, number 1, (1986), p. 273-325

SELECTION OF FOIX'S POEMS

IN ADDITION TO THOSE WHICH HAVE BEEN
INCLUDED IN THE PRECEDING ARTICLES

FROM SOL, I DE DOL

Sol, i de dol, i amb vetusta gonella,
Em veig sovint per fosques solituds,
En prats ignots i munts de llicorella
I gorgs pregons que m'aturen, astuts.

I dic: ¿On só? ¿Per quina terra vella
—Per quin cel mort—, o pasturatges muts,
Deleges foll? ¿Vers quina meravella
D'astre ignorat m'adreç passos retuts?

Sol, sóc etern. M'és present el paisatge
De fa mil anys, l'estrany no m'és estrany:
Jo m'hi sent nat; i, en desert sense estany

O en tuc de neu, jo retrob el paratge
On ja vaguí, i, de Déu; el parany
Per heure'm tot. O del diable engany.

(Alone, and mourning, and with ancient tunic
I often see myself through dark solitudes
In unknown meadows and slate covered hills
And deep valleys that hold me back cunningly.

And I say: Where am I? For what ancient land
—For what dead sky—, or mute pastures,
do you madly yearn? Toward what marvel of unknown
star do I turn halting steps?

Alone, I am eternal. Before me lies the landscape
of a thousand years ago, the alien is not strange to me:
I feel born in it, and in a waterless desert

or on snowy peak, I find the place
where I have already wandered, and, from God, the snare
to seize myself completely. Or the devil's fraud.)

Translated by Patricia Boehne

Oh!, si prudent i amb paraula lleugera
Sabés fixar l'imperi de la ment,
I amb hàbils mots, la passió naixent,
Del meu estil pogués fer presonera;

Si, fugitiu de la faisó estrangera,
Arromancés en dura nit, dolent,
L'amor del Tot i del Res, sense esment
Del fosc i el rar, i a l'aspriva manera

Dels qui en vulgar parlaren sobirà
—Oh Llull! Oh March!—, i amb claredat de signes,
Rústec però, sever, pogués rimar

Pels qui vindran; si, ponderats i dignes,
Els meus dictats guanyessin el demà,
Sense miralls ni atzurs, arpes ni cignes!

(Oh! If prudently and with nimble word
I knew how to fix the dominion of the mind,
And with skillful words my style
Could capture rising passion;

If, fugitive from foreign ways,
I could compose in harsh night, mourning,
The love of All and Nothing, disregarding
The dark and rare, and in the coarse style

Of those who in vernacular spoke sovereign
—Oh Lull! Oh March!— and with clear hand,
Rustic, though severe, I could rhyme

For those to come; if, weighty and worthy,
My sayings gain the morrow,
Without mirrors or azures, harps or swans!)

Translated by Patricia Boehne

Em plau, d'atzar, d'errar per les muralles
Del temps antic i, a l'acost de la fosca,
Sota un llorer i al peu de la font tosca,
De recordar, cellut, setge i batalles.

De matí em plau, amb fèrries tenalles
I claus de tub; cercar la peça llosca
A l'embragat, o al coixinet que embosca
L'eix, i engegar per l'asfalt sense falles.

I enfilat colls, seguir per valls ombroses,
Vèncer, rabent, els guals. Oh món novell!
Em plau, també, l'ombra suau d'un tell,

L'antic museu, les madones borroses,
I el pintar extrem d'avui! Càndid rampell:
M'exalta el nou i m'enamora el vell.

(It pleases me to wander randomly among the walls
of ancient time, and at the approach of darkness
Beneath a laurel and at the base of the crude font
To recall, with knitted brow, sieges and battles.

In early morning I like, with iron pliers
And wrenches, to seek the worn-out clutch piece
Or the bearing which holds
The axle, and ease out onto smooth asphalt.

And climb mountain passes, ride on through shady valleys,
To conquer raging fords. Oh new world!
The gentle shade of a linden tree pleases me as well.

The ancient museum, the blurred madonnas,
and the extreme painting of today! Candid outburst:
The new exalts me and the old enamors me.)

Translated by Patricia Boehne

Jo tem la nit, però la nit m'emporta
Ert, pels verals, vora la mar sutjosa;
En llum morent la cobla es sent, confosa,
Em trob amb mi, tot sol, i això em conforta.

Negres carbons esbossen la mar morta,
L'escàs pujol i la rosta pinosa,
Però jo hi veig una selva frondosa,
I en erm desert imagín una porta.

La fosca nit m'aparenta pissarra
I, com l'infant, hi dibuix rares testes,
Un món novell i el feu que el desig narra.

Me'n meravell, i tem —oh nit que afines
Astres i seny!—. La mar omple de vestes,
I una veu diu: "Plou sang a les codines".

(I fear the night, but night carries me
Erect, along the byways, beside the stilled sea;
By dying light the band is heard, confused,
I find myself, all alone, and this comforts me.

Black coals outline the dead sea,
The sparse hill and piney cliff,
But I see there a leafy forest,
And in deserted wilderness I imagine a door.

The dark night seems a blackboard
And, like a child, I draw strange heads on it,
A new world and the lands desire dictates.

I marvel at it and fear —Oh night that polishes
Stars and ming!— You will fill the sea with penitential
    robes
And a voice says “Blood rains on the cobble-stones”.)

Translated by Patricia Boebne

És per la Ment que se m'obre Natura
A l'ull golós; per ella em sé immortal
Puix que l'ordén i, ençà i enllà del mal,
El temps és u i pel meu ordre dura.

D'on home só. I alluny tota pastura
Al meu llanguir. En ella, l'Irreal
No és el fosc, ni el son, ni l'Ideal,
Ni el foll cobeig d'una aurança futura.

Ans el present; i amb ell, l'hora i el lloc,
I el cremar dolç en el meu propi foc
Fet de voler sense queixa ni usura.

Del bell concret faig el meu càlid joc
A cada instant, i en els segles em moc
Lent, com el roc davant la mar obscura.

(It is through my mind that Nature reveals herself
To my hungry eyes; through her I know myself immortal
Since I order her and, on either side of evil,
Time is one and by my order lasts.

Thus I am man. And I separate all sustenance
From my languor. In it the Unreal
Is neither sleep, nor dream nor Ideal,
Nor mad yearning for future attainment,

Rather it is the present, time and place as well,
And the sweet flame in my own fire,
Made of desire without plaint or profit.

From concrete beauty I create my ardent game
At each moment, and mid centuries I move
Slowly, as the rock facing the dark sea.

Translated by Patricia Boehne

IV

PASSÀVEM PER CORRIOLS NOCTURNS AMB GAVETES
AL CAP CURULLES D'INÚTILS CIMENTES. ENS MIRÀ-
VEM I NO ENS CONEIXÍEM. ELLES TAMBÉ HI EREN,
AL PEU DE LES FONTS ESTRONCADES.

Delejàvem la mort per fosques travesseres
Amb els braços alçats. I dèiem: Tu, ¿qui ets?
¿I aquell? Puix que érem molts, moreus, hi érem tots.
Mireu: elles també, opulentament nues,
Amb els braços enlaire, i moreues, al caire
Dels abismes vesprals, en errívols trencalls,
Collint de l'Arbre Intacte el fruit iridescent,
O amb frèjols fils de nit teixint malla secreta.

Delejàvem la mort per burgs arborescents.

Érem cors calcinats a l'octubrer viratge
Que arribàvem vençuts als suburbis tardans;
Gustàvem, barbulletants, els beuratges novells
I ens vàiem transparents, i, torbats, ens miràvem
Quan l'or dels àlbers mor i neixen les estrelles.
Ens escoltàvem sords al bleix dels blats, plaent,
Ensumàvem les pells i ens tocàvem, carnals
Vora els frèvols mallols d'una mar que fumeja.

Delejàvem l'amor en els molls clandestins.

IV

(WE WENT ALONG NOCTURNAL PATHS WITH MOR-
TAR TROUGHS AT THE END OVERFLOWING WITH
USELESS CEMENTS. WE LOOKED AND DID NOT
RECOGNIZE ONE ANOTHER. THE GIRLS WERE
THERE ALSO, AT THE BASE OF THE STAUNCHED
FOUNTAINS.

We yearned for death on dark crossroads
With arms raised. And we said: You, who are you?
And he? Since we were many, darkish, we were all there.
Look: The girls too, opulently nude
With arms raised and dusky, on the edge
Of twilight abysses on wandering side paths,
Plucking iridescent fruit from the Intact Tree,
Or with slender night threads weaving secret mesh.

We yearned for death in arborescent suburbs.

We were calcinated hearts at the October turn
Which, subdued, reached the outlying districts;
We tasted the new beverages noisily
And found ourselves transparent, and, disturbed, looked at
each other
When the gold of poplars dies and the stars are born.
We listened to one another deaf to the soothing of wheat
We breathed in flesh and touched each other, carnal
Beside the fragile young vines of a steaming sea.

We yearned for love on clandestine piers.

Delejàvem fondals amb aigualls i fullaca
I planyívoles fonts en nocturns santmarçals,
Braços enlaire. I dèiem: ¿Tu, qui ets? ¿I aquell?
—L'espantall de cad'u a la plaça sense armes,
Bouers d'ull avetós plantats a la carena
Per senyalar el camí d'impúbbers penitents,
Anònims ceretans amb fòssils a les mans
Inscrits, elles també!, als almanacs de pedra—.

Delejàvem la mar, i érem troncs i érem brancs.

Érem tots, braç alçat, herois sense llegenda,
Matinada i crepuscle del dia indistint.
Caminàvem balmats; ens aturàvem, erts,
Reculàvem: ¿I tu? ¿I aquells? ¿I qui són elles?
(Vessàvem olis purs als patis mil·lenaris.)
En la gran nit comuna érem somni de tots:
Ombres d'ombres en creu —murmuris convergents!—
Damunt un mur de mar sense fossats ni portes.

Delejàvem plegats pels rocs del Cap de Creus.

Port Lligat, 1933

We yearned for lowlands with marshes and fallen leaves
And weeping fountains on late April nights
Arms raised. And we said: You, who are you? And he?
—Frightened of each other in the unarmed plaza
Herders with fir-clouded eyes planted at the summit
To indicate the path of immature penitents,
Anonymous Cerdanese with fossils in hand
Inscribed, they too! On almanacs of stone—.

We yearned for the sea, and we were trunks and branches.

We were all, arm raised, heroes without legend,
Morning and evening of indistinct day.
We went along empty; we stopped, taut,
We fell back: And you? And they? And who are those girls?
(We poured out pure oils on the thousand year old patios)
In the great common night we were the dream of all:
Shadows of cross shadows —converging murmurs!
Above a sea wall without moats or doors.

We yearned for crevices among the rocks of the Cape de
Creus.

Port Lligat, 1933)

Translated by Patricia Boehne

ÉS QUAN DORMO QUE HI VEIG CLAR

A Joana Givanel

És quan plou que ballo sol
Vestit d'algues, or i escata,
Hi ha un pany de mar al revolt
I un tros de cel escarlata,
Un ocell fa un giravolt
I treu branques una mata,
El casalot del pirata
És un ample gira-sol.
És quan plou que ballo sol
Vestit d'algues, or i escata.

És quan ric que em veig gepic
Al bassal de sota l'era,
Em vesteixo d'home antic
I empaito la masovera,
I entre pineda i garric
Planto la meva bandera;
Amb una agulla saquera
Mato el monstre que no dic.
És quan ric que em veig gepic
Al bassal de sota l'era.

És quan dormo que hi veig clar
Foll d'una dolça metzina,

(TIS WHEN SLEEPING THAT I SEE CLEARLY

To Joana Givanel

'Tis when it rains that I dance alone
Clothed in algae, gold and scales,
There is a scrap of tossing sea
And a shred of scarlet sky,
A bird circles above
And a mata trails its branches,
The pirate's hideout
Is a broad sun-flower.

'Tis when it rains that I dance alone
Clothed in algae, gold and scales.

'Tis when I laugh that I see I'm twisted
In the pond below the tares,
I garb myself as an ancient
And approach the farmer's wife,
and mid pines and oak
I plant my flag;
With a pack needle
I kill the unnameable monster.

'Tis when I laugh that I see I'm twisted
In the pond below the tares.

'Tis when sleeping that I see clearly
Maddened by a sweet poison,

Amb perles a cada mà
Visc al cor d'una petxina,
Só la font del comellar
I el jaç de la salvatgina,
—O la lluna que s'afina
En morir carena enllà.
És quan dormo que hi veig clar
Foll d'una dolça metzina.

Abril de 1939

with pearls in each hand
I live in the heart of a scallop,
I am the spring in the valley
And the lair of the wild beast,
—Or the moon thinning out
As it dies beyond the ridge.
'Tis when sleeping that I see clearly
Maddened by a sweet poison.

April 1939)

Translated by Patricia Boehne

EL MEU PAÍS ÉS UN ROC...

A l'estirp dels Foix, dels Torrents

El meu país és un roc
Que fulla, floreix i grana,
Franc de caça hi tinc cabana
Sense pallera ni soc.
No hi ha omeda, ni pineda,
I la nit s'ajoca, freda,
Sense brossalla ni bruc,
El cel hi venç la fatiga
I si la lluna hi espiga,
Jo peixo, dòcil, el duc.

De silencis faig el jaç
Amb boires per capçalera,
Entre els brancs de la tartera
M'acotxen vents de mal pas.
Tot aleja, pur, i avança
Per camins de deslliurança
Quan el son llumeja el cim:
Só el pastor d'una contrada
On el temps no té plomada
Ni l'home dards per al crim.

No em cal cleda, ni parany,
Ni freturo l'orriaire;
Sota arbrats de glaç i aire
Bec a la sal dels estanys.
Pel solell i per l'obaga

(MY COUNTRY'S A ROCK...

To the family line of the Foixes from the Torrents

My country's a rock
Bearing leaves, flowering, seeding.
Freed from hunting, I keep a shed there
Without pallet or logs.
With no elms or pinegroves,
And the night goes to roost, cold
Without heather or brush.
The sky conquers weariness
And if the moon grows slender,
I pasture the docile eagle-owl.

I make my bed of silence
With a headboard of fogs.
Winds from high passes tuck me
Among rock-slope branches.
Everything wings, advancing, pure,
Down paths of liberation
When sleep lights the summit.
I'm the shepherd in a place
Where time has no plumb-lines
Nor man darts for crime.

I don't need folds or snares,
And I've got a milking shed.
Beneath groves of ice and air
I drink the ponds' salt.
On sunned and shaded slopes

Só el darrer d'una nissaga
Amb erols a tots els vents:
Tots hi són, sense misteri,
Sota creus en captiveri
En un delta de torrents.

Lliberts, i durs, amb alous,
Llur fona en rosa de cercles
Colpia el menhir dels segles
En una tardor de bous.
Oh mels pures del paratge!
Recobrar, dels meus, la imatge,
Aigua enllà de l'hort furtiu,
Molls del rou de la caverna,
Hereus de la nit eterna
Amb els astres per caliu!

Si entre els pics em puny la ment,
La flor de l'alba m'aroma
Amb clarors de l'ampla coma:
Só la pedra en calm element
Fita en un coll de miracle,
De tots, i de mi, l'oracle;
Vaig i vinc de roc a roc
—O pasturo palets tosos—
En un bosc de crits confosos—
I, en ser fosc, hi vento foc.

Els Torrents de Lladurs, agost de 1939

I'm the last of my race
With mesas to all winds.
They're all there, without mystery,
Beneath captive crosses
In a delta of streams.

Freedmen, tough, with freeheld land,
In a circle compass points their slingshot
Smote the centuries' menhir
In an autumn of oxen.
Oh, the pure honeys of that spot!
Rediscovering my people's image
Water beyond the furtive garden,
Wet with dew from the cavern,
Eternal night's heirs
With the stars for hot ashes!

If among peaks my mind pains me,
Dawn's flowers perfume me
With broad dells' brightnesses.
I'm the stone in forgiving calm,
Fixed in a miraculous throat,
Everyone's oracle, and my own.
I come and go from rock to rock
—Or I pasture shaved pebbles
In a wood of confused cries—
And when it's dark, I fan the fire.

Els Torrents de Lladurs, August, 1939)

Translated by David Rosenthal

ÉREM TRES, ÉREM DOS, ERA JO SOL, ÉREM NINGÚ...

A Rosa Leveroni

Érem tres, jups, al fosc de les veremes,
Amb mar als ulls i vinassa a les mans,
Quan fuma el rec a la sal de les selves
I un plor d'infant espurneja al serrat.

Érem dos, drets, al roc de les estrelles,
El cor sangós, sense fona ni dards,
Quan crema l'erm i sangloten les brees
Als clots latents a les feixes dels fars.

Era jo sol, ombrós entre ombres velles,
Figuratiu d'una altra ombra, a l'escar
On amarina, entre xarxes esteses,
El son de tots en febrejants foscants.

Érem ningú, fullats per les tenebres
Quan plou la por en els pètals dels aigualls
I l'altre, el Pur, llibert d'arjau i veles
Salpa, vident, cap al clarós Instant.

Port Lligat, agost de 1953

(WE WERE THREE, WE WERE TWO, IT WAS ME
ALONE, WE WERE NONE...

To Rosa Leveroni

We were three, our heads down, in the darkness of vintages,
With the sea in our eyes and wine-dregs on our hands,
When the canal starts smoking in the forest's salt
And a child's cry sparkles upon the mountain.

We were two, standing on the rock of stars,
Our hearts bloody, without darts or sling,
When the wasteland starts burning and the tar begins to sob
In the latent deeps of lighthouse furrows.

It was me alone, a shade among old shadows,
Representing another shadow, on the beach
Where, among spread nets, the sleep of all
Signs on in the feverish darkness.

We were none, robed in leaves of darkness
When fear rains on the petals of marshes
And the other, the Pure, freed from rudder and sails
Sets out, watchfully, towards the brilliant Instant.

Port Lligat, August, 1953)

Translated by David Rosenthal

FROM ONZE NADALS I UN CAP D'ANY

I

TAMBÉ VINDREM, INFANT, A L'HORA VELLA

També vindrem, Infant, a l'hora vella
Com a pagès, per ser més sols amb Tu;
Deixarem rella i la mula de sella,
I a peu, pel rost, allà on l'estel ens duu.

Et portarem vegetals esperances
I el que jo tinc en el graner tardà:
Llibres marcits, amb versos de vacances
On Tu no hi ets, i el camp és de secà.

Els vaig escriure en el parlar del pares,
Que és el més dolç per qui el sap confegir,
Però hi fa nit en platges i sahares,
I el teu Nom és de sol i de jardí.

Guardo per Tu gallines ponedores
A camp obert, darrere el mur herbós,
Tocant al rec on maduren les móres
Per als infants que Et saben dir de Vós.

En embolcalls que em fan la passa curta,
Porto una leica i pà·l·lids pensaments,
Cançons d'hivern en fontanes de murta
D'un monestir i un castell transparents.

I

(WE TOO WILL COME, CHILD, AT A LATE HOUR

We too will come, Child, at a late hour
Like peasants, to be more alone with You;
We will leave plowshare and saddle mule
And go on foot, along the height where the star leads.

We will bring You vegetal hopes
And what I have in the late season granary:
Withered books, with vacation verses
In which You are absent and the field barren.

I wrote them in the language of our fathers,
Which is the sweetest for those who can spell it out,
But it is night here on beaches and in deserts,
And Your name is sunlight and garden.

I have for you laying hens
Out in the field, beyond the herbed wall,
Touching the water ditch where berries are ripening
For the children who know You well.

In wrappings which shorten my step,
I carry a leica and pallid thoughts,
Winter songs in myrtle fountains
Of a transparent monastery and castle.

Mantells eslaus i Florències alades,
Poliol de la Nou, brucs de Lladurs,
Illes ardents i gorgs negres amb fades,
Llavor de goig i guies del Pertús.

I els segells nous de la Teva naixença
En atlas filatèlics estel·lars,
Vàlids per tots, per l'amo i pel remença,
Pels llibertins, els pròdigs i els avars.

Porto els papers d'una casa forana
Escumejant vora la mar i el port;
—Omple-la Tu amb Ta divina ufana,
Deixa-hi un àngel si m'hi ve la mort.

I quan tot just si la tenora sona,
Pastors i estels perduts serrat enllà,
La Verge i Tu tots sols, a l'Hora Sola,
I els corns reials qui sap qui els sentirà,
Vindré mudat, al costat de la dona,
Amb els vestits de quan ens vam casar.

El Port de la Selva
Nadal de 1948

Slavic cloaks and Florentine wings,
Mint from la Nou, heathers from Lladurs,
Burning islands and black whorls of fairies,
Seed of joy and map of the Pertús.

And the new stamps of Your birth
In stellar philatelic atlases,
Valid for all, for master and for servant,
For libertines, prodigals and misers.

I bring the papers from a distant house
Sea and port foaming before it;
Fill it with The divine contentment,
Leave an angel if death comes for me there.

And as the reed horn sounds,
Shepherds and stars lost in upland meadows,
The Virgin and You alone, at the Lonely Hour,
And whoever will hear the royal horns,
I will come transformed, beside my wife,
Attired as on our wedding day.

El Port de la Selva,
Christmas 1948)

Translated by Patricia Boebne

OTHER POEMS (IN VERSE)

TOT N'ÉS PLE

Quantes roselles als prats de la vila	Tot n'és ple
...i quants ocells que fan ombra a l'ermita	Tot n'és ple
Quantes estrelles quan l'agost s'apaga	Tot n'és ple
Quantes fonts fresques pel camí dels masos	Tot n'és ple
Quants aiguamorts a la ciutat captiva	Tot n'és ple
Quanta fruita d'olor darrere el claustre	Tot n'és ple
Quants capellans que cavalquen la moto	Tot n'és ple
Quants cotxes parquejats a les placetes	Tot n'és ple
Quants caminants amb la cama enguixada	Tot n'és ple
Quants avions que passen sobre casa	Tot n'és ple
Quantes gavines amb claror d'exili	Tot n'és ple
Quantes vellardes amb carbó a les celles	Tot n'és ple
Quantes senyores que ensenyen les cuixes	Tot n'és ple

(EVERYWHERE)

How many poppies in the fields of the town	Everywhere
...and how many birds in the monastery shade	Everywhere
How many stars when August fades	Everywhere
How many cool springs on the farmhouse road	Everywhere
How many swamps in the captive city	Everywhere
What fragrant fruit beyond the cloister	Everywhere
How many priests riding on motorcycles	Everywhere
How many cars parked in little plazas	Everywhere
How many strollers with chalky legs	Everywhere
How many planes overhead	Everywhere
How many gulls at take-off	Everywhere
How many old maids with mascarade brows	Everywhere
How many women showing their thighs	Everywhere

Quantes noies vestides de nuesa	Tot n'és ple
Quants forasters amb els ventres polsosos	Tot n'és ple
Quants clubs de nit amb barbuts greixinosos	Tot n'és ple
Quantes donzelles que ploren, a l'alba	Tot n'és ple
Quants anuncis taurins plantats als arbres	Tot n'és ple
Quanta gent trista per la carretera	Tot n'és ple
Quantes antenes de TV en els àtics	Tot n'és ple
Quantes coses per dir que tothom calla	Tot n'és ple
Quantes ulleres fosques per no veure-hi	Tot n'és ple
Quants cardenals pintats a les revistes	Tot n'és ple
...i quantes meretrius a l'altra plana	Tot n'és ple
Quants pisos nous pels drapers i els grimpaïres	Tot n'és ple
Quantes parcel·les sense clos ni teula	Tot n'és ple
Quants ulls enamorats darrere els vidres	Tot n'és ple
Quants cors gements al fosc de la brossalla	Tot n'és ple
Quants vinaters que es venen trull i vinyes	Tot n'és ple

How many girls dressed in nakedness	Everywhere
How many foreigners with pulpy bellies	Everywhere
How many nightclubs with greasy beards	Everywhere
How many maidens who weep at dawn	Everywhere
How many bullfight posters planted on trees	Everywhere
How many sad people along the road	Everywhere
How many TV antennas on attics	Everywhere
How much to say that all keep silent	Everywhere
How many darkened glasses so as not to see	Everywhere
How many painted cardinals in magazines	Everywhere
...and how many prostitutes on the next page	Everywhere
How many new flats for weavers and linemen	Everywhere
How many couples without room or roof	Everywhere
How many lovers eyes behind panes	Everywhere
How many sighing hearts in the thicket's dark	Everywhere
How many vine growers selling presses and vines	Everywhere

Quants pagerols que es venen la pineda	Tot n'és ple
Quants grapalluts que es venen les muntanyes	Tot n'és ple
Quanta foscó amb tants d'ocells de presa	Tot n'és ple
Quants pobles afollats pels arquitectes	Tot n'és ple
Quantes platges amb fressa de garatges	Tot n'és ple
Quants pescadors amb lliureia de patge	Tot n'és ple
Quants peixos morts vençuts per la vellesa	Tot n'és ple
Quants catalans vestits a la flamenca	Tot n'és ple
Quants botiflers amb carota de jutge	Tot n'és ple
Quants estendards airejats per les pluges	Tot n'és ple
Quants balladors fent verema a les pistes	Tot n'és ple
Quanta aigua clara als ulls de la veïna	Tot n'és ple
Quanta flor roja al braç de l'estrangera	Tot n'és ple
Quanta herba negra al cor de la ignorada	Tot n'és ple
Quants homenets amb aire de femella	Tot n'és ple
Quants homenots que escriuen el que els paguen	Tot n'és ple

How many peasants selling their pine groves	Everywhere
How many hillfolk who sell their mountains	Everywhere
What darkness with so many vultures	Everywhere
How many towns mutilated by architects	Everywhere
How many beaches with the roar of garages	Everywhere
How many fishermen with the livery of pages	Everywhere
How many dead fish conquered by old age	Everywhere
How many Catalans dressed in Flamenco style	Everywhere
How many traitors with judge's masks	Everywhere
How many flags blown by the rains	Everywhere
How many dancers pressing the wine	Everywhere
How many tears in the eyes of the neighborlady	Everywhere
How many red flowers on the arm of the foreign girl	Everywhere
How much black grass in the heart of the uncourted	Everywhere
How many homonits with a feminine manner	Everywhere
How many homonids who write what they're paid to	Everywhere

Quants homes francs amb la boca tapada

Tot n'és ple

Quants homenassos morts sense llegenda

Tot n'és ple

Quantes cases obertes als sapastres

Tot n'és ple

Quantes portes tancades als poetes

Tot n'és ple

Quants saberuts que no llegeixen gaire

Tot n'és ple

Quants elefants sagrats que no llegeixen re

Tot n'és ple

How many honest men with their mouths gagged
Everywhere
How many fine men died without legend
Everywhere
How many houses opened to dullards
Everywhere
How many doors closed to poets
Everywhere
How many intellectuals who scarcely read
Everywhere
How many sacred elephants who read nothing
Everywhere)

Translated by Patricia Boehne

FROM KRTU

KRTU

S'havia posat, com quan d'infant anava a les processons, un vestit de llustrina rosa amb una escampadissa d'estels retallats de paper d'estany, perruca rossa cenyida amb una corona de roses naturals, xinelles blanques amb els monogrames de Jesús i Maria brodats amb fil d'or, i dues minses ales esgroguïdes.

M'esperava, com sempre, al celobert, entre el safareig, del qual sobreeixia una roja sabonera, i un bell paisatge de bidons de llauna, esbotzats, i negres atuells d'ús indeterminat.

—¿Per què —li hauria dit, si m'hagués estat possible de reprendre la paraula— t'has posat un vestit tan llarg? No se't veu el tornassol dels genolls i, a l'envelat, no et podré amanyagar les cames.

—¿Per què una sabonera tan espessa cobreix l'aigua del safareig? Els vaixells de paper no hi podran navegar i, ni remonent-la amb totes les meves forces amb el picador de rentar la roba, no hi podrem simular un oceà agitat.

Em prengué per la mà i, silenciosament, em féu davallar per una escala d'esglaons desiguals. Dues estives de travesses de via fèrria formaven un passadís fresquívol que il·luminaven irregularment diminutes bombetes enteranyinades. Com li agraiïa tanta de sol·licitud a mostrar-me els meus paisatges dílectes! Foradades a mig fer, murallats riberencs, galeries subterrànies amb arbredes d'eixades i picots gegantins, reraeixides on pengen mil cordes inútils. Més que els panorames alpestres o els cims pirinencs, més que l'ample buc o la cova i la caverna.

(KRTU)

She had put on, as when a child going to processions, a garment of rose lustrine with a scattering of stars cut 'out of foil paper, a blond wig encircled with a crown of real roses, white slippers with the monograms of Jesus and Mary embroidered in gold thread, and two slender yellowish wings.

She waited for me, as always, on the back patio, between the pool, from which a red foam poured out and a lovely landscape of tin cans, bent, and black containers of indeterminate use.

—Why —I would have said to her, if it had been possible to speak again— have you put on such a long outfit? One can't see the iridescence of your knees and, with such a cover-up, I won't be able to caress your legs.

—Why does such a thick soap foam cover the water of the pool? Paper boats won't be able to sail there and, not even by moving it with all my strength with the wash paddle, can we simulate an agitated ocean.

She took me by the hand and silently, had me go down a stairway of uneven steps. Two sticks of railroad ties formed a cool pathway which was lit irregularly by diminutive web-covered lightbulbs. How so much solicitude in showing me my dearly beloved landscapes pleased me! Half-finished tunnels, walled riversides, subterranean galleries with raised bushes and gigantic pickaxes, back exits where hang a thousand useless cords. More than the Alpine panoramas or the peaks of the Pyrenees, more than the broad hill or cove and natural caverns,

naturals, em plau el desendreç de tants d'estris inútils on el rovell seductor brilla com una rosada providencial sota la claror moradenca que la meua companya hi apartia.

—¿Per què lloen els homes les muntanyes, els boscs, els rius i les fontanes, i menyspreen, hipòcrites!, els laberints que en llurs projeccions metàl·liques realitzen?

En ple monòleg interior no m'havia adonat que acabàvem d'arribar a la sortida d'un túnel que duia a una vasta esplanada on els homes gosaven exterioritzar llur divina aversió a la natura tot estrafent-ne la desordenada espontaneïtat amb figuracions tubulars de plom i d'argila. Uns altres homes, infatigables, escampaven per terra cabassades de graciosos utensilis de ferreteria i, al fons de tot, quatre homes més es perdien per la línia de l'horitzó, carregats cadascun d'ells amb una feixuga lletra diversa de l'alfabet, la lectura conjunta de les quals donava el nom misteriós: KURT, URKT, TRUK, UKRT, TURK, KRUT... —del personatge central dels meus somnis.

—Farem tard al ball —hauria dit encara, si la paraula m'hagués respost al pensament.

La meua companya no era ja a costat meu. Reclosa per sempre dins el vehicle productor del generador trifàsic, vestida amb el seu vestit de ball fet de múltiples gases blau cel, s'allunyava tot acomiadant-se'm amb el somriure de mil blanques margarides i sense plànyer-se de la dissort que la condemnava a un càrrec tan llòbreg.

Jo, acotat més que mai en terra, fet un pellingot enquitrat de borra, aplicava unes pinces de soldadura elèctrica a un suport metàl·lic i il·luminava la desolada vall d'inefables clarors celestes.

I like the negligence of so many useless tools where seductive rust shines like a providential dew beneath the purplish light which my companion would show there.

—Why do men praise mountains, woods, rivers and fountains, and despise, hypocrites, the labyrinths which they achieve within their metallic projections?

Deep in an interior monologue I had not noticed that we had arrived at the exit of a tunnel that led to a vast esplanade where men dared to exteriorize their divine aversion to nature by mocking its disorderly spontaneity with tubular shapes of lead and clay. Some other men, indefatigable, scattered basketfulls of amusing hardware utensils, and in the distant background, four more men were being lost to sight along the line of the horizon, each one laden with a different heavy letter of the alphabet, which read together made up the mysterious name: KURT, URKT, TRUK, UKRT, TURK, KRUT... of the central personage of my dreams.

—We will be late for the ball —I would have still said, if word had responded to thought.

My companion was no longer by my side. Enclosed forever within the three-phase generator vehicle, dressed in her ballgown made of multiple sky blue gauzes, she went off while saying farewells with the smile of a thousand white marguerites and without lamenting the misfortune which condemned her to such a lugubrious jail.

I, bent more than ever to the ground, become a rag tarred with fuzz, applied electric soldering clamps to a metal support and illuminated the desolate valley with ineffable heavenly rays.)

Translated by Patricia Boehne

NOTES SOBRE EL PORT DE LA SELVA

1

Em trobaren ajaçat a la sorra quan ja tots els banyistes havien desertat la platja. Enganxats a la nuca i a l'esquena tenia papers de totes les colors amb inscripcions de duanes i de grans hotels i balnearis exòtics. Me'ls volien arrencar, però seguien trossos de carn viva.

2

Aquelles dues pedres aixecades gairebé tocant a Port de Reig, no figuren pas cap Verge romànica, com creia jo, ni és cap amagatall de pirates, com creïeu vós. L'altra nit vaig veure que es movien i que projectaven damunt la mar llargues esteles fosforescents. M'hi vaig acostar: eren les dues mans sangoses d'un monstre naufragat dos mil anys ha; a mitjanit, els dits prenen la transparència del cristall i reflecteixen la vida del fons de les deu mars.

3

Els ulls dels cavalls els pesquen a la cova de la Colomera quan toquen les dotze de la nit. Només en aquell instant precis es poden obrir com qui obre una ostra. Llur pupil·la flota damunt un licor tan ardent, que mai cap llavi humà no ha pogut acostar-s'hi. No els mireu mai de fit a fit, perquè us prendrà per sempre una tristesa sense fi, i la passió per les cales inabordables lligarà la vostra vida al més misteriós dels destins.

(NOTES ON PORT DE LA SELVA

1

They found me lying on the sand when all the bathers had already deserted the beach. Held fast behind my nape and shoulder I had papers of all colors with customs inscriptions and from great hotels and exotic spas. They wanted to tear them from me, but they remained chunks of living flesh.

2

Those two stones rising almost touching Port de Reig, do not outline any romanesque Virgin, as I thought, nor is it any pirate's hiding place, as you believed. The other night I saw that they moved and projected over the sea large phosphorescent stars. I approached: they were the two bloody hands of a monster drowned two thousand years ago; at midnight, the fingers take on the transparency of crystal and reflect life in the depths of the ten seas.

3

They fishes for horse's eyes at Colomera cove when it strikes midnight. Only at that precise moment can they be opened as one opens an oyster. Their pupil floats on such a burning liquor that no human lip has been able to approach it. Don't ever look at them steadily, because you will be seized by an endless sadness, and passion for unobtainable inlets will link your life to the most mysterious of destinies.

4

Són les ales d'un corb! ¿Què hi fan tants de barrils de quitrà en aquest racó? A la Nit se li ha després una ala que ha deixat esteses per damunt els sorrals més deserts milions i milions de plomes negres, on els meus peus ofeguen llur plor. No, el cabell de la Maria-Dolors, no.

5

Anit passada, al Cafè de la Marina, els pescadors ho asseguren: camí del Cap de Creus, a les tardes dels diumenges, dues dames amb vestit *Imperi* i xinel·les d'argent caminen ulls clucs damunt les ones furioses, amb els braços estesos a NE. Avui, que és diumenge, hi hem anat, rems batent, amb el bot de l'Eusebi. Però damunt la mar mancada, a l'indret assenyalat de l'aparició, s'havia fet una claror tan gran que ens ha calgut també cloure els ulls i estendre els braços a NE. En obrir-los, era negra nit. Els nostres peus eren un teixit d'escata, i per damunt l'horitzó desert s'aixecava un estel de corall immens.

6

Jo llegia: “e'ls pexos són feits a imatge e semblança de Déus: e'ls pexos en paradís volen e'ls ocells, caiguts dins les aigües negres dels pous de l'infern, s'hi neguen sens morir mai. E la faç humanal és semblant a peix. E déus és peix”.

4

They are the wings of a crow! What are so many barrels of tar doing in this corner? A wing has been taken from Night which has left extended above the most deserted sands millions and millions of black plumes, where my feet drown their weeping. No, not the hair of Mary of Sorrows.

5

Night before last, at the Café de la Marina, the fishermen guaranteed: on the way to Cap de Creus, on Sunday afternoons, two ladies dressed in Empire style and silver slippers walk on the furious waves with eyes closed, with their arms extended to NE. Today, which is Sunday, we went there, oars beating, with Eusebi's boat. But on the falling sea, at the spot ascribed to the apparition, there was such a brightness that we were forced to shut our eyes and extend our arms to the NE. When we opened them it was black night. Our feet were a weaving of scales, and above the bare horizon rose an immense coral star.

6

I read: "And fish are made in the image and likeness of God: and fish fly in paradise and birds, fallen into the black waters of the pits of Hell, drown there without ever dying. And the human face is like a fish. And God is fish".

Estirat damunt la platja sense fi, he vist com les ones furioses llençaven una còrpora idèntica a la meua, en estat fòssil. He pretès, en va, d'aixecar-me; pseudo-morfitzat, el meu cos era un teixit espès de caragols petrís, de petxines antediluvianes, de delicioses miniatures peroxidades d'animals desapareguts. Al fons de rars intersticis, una membrana transparent descobria meravellosos paisatges submarins, per on els signes del zodíac flotaven lluminosos. Pel passadís obscur que travessa la roca Teiera, que tanca, de cara a ponent, l'horitzó, avançava una insòlita processó de monstres: pops amb potes de camell, gegants amb testa de cavall, mans hercúlies sostingudes per finíssimes potes d'estruc, ulls de còrnia fosforescent entre enormes pestanyes d'escata. Si la mar, transformada en una sola ona negra, cobrís tota la terra! Però la mar, en la seva transició vespertina, és una vasta llosa d'ònix, damunt la qual els estels reflecteixen llurs roges artèries enceses i hi dibuixen misteriosos deltes inabordables.

Damunt la testa cornuda dels cavalls que remoregen, incomptables, per la platja, els estels, negra nit, entortolliguen llurs fibres incandescents. Un corrent tropical empeny el foll ramat a submergir-se a la mar. La mar és, en aquesta hora, un mòbil desert d'arena negra d'abordatge impossible, damunt la qual els cavalls, enmig d'un fortíssim renillar, deixen caure els ulls. Les tenebres submergeixen la terra i hom sent el xoc sorollós de milers de cossos cristal·lins.

Stretched out on the endless beach, I saw how the waves tossed up a body identical to my own, fossilized. I tried, in vain, to stand up; pseudo-transformed, my body was a thick web of petrified snails, of antediluvian shells of delightful bleached miniatures of extinct creatures. In the depths of rare interstices, a transparent membrane disclosed marvellous submarine landscapes, where the signs of the zodiac luminously floated. Along the hidden path which crosses Teiera Rock, which blocks the horizon facing west, an extraordinary procession of monsters came forth: Octopi with camel's legs, giants with horses heads, herculean hands held up by the thinnest of ostrich legs, eyes with phosphorescent corneas between enormous scaly eyelashes. If the sea, transformed into a single black wave, were to cover the whole earth! But the sea, in its evening transition, is a vast slab of onyx, above which the stars reflect their red burning arteries, and draw mysterious, unattainable deltas.

Above the horned heads of the horses neighing, innumerable, on the beach, the stars, black night, enmesh their incandescent fibers. A tropical current impels the crazed herd to submerge itself in the sea. The sea at that hour is a mobile desert of black sand, impossible to attain, on which the horses, amid a great whinny, cast their eyes. Darkness submerges the land and one senses the noisy clash of thousands of crystalline bodies.)

Translated by Patricia Boehne

PRESENTACIONS: SALVADOR DALÍ

No fa gaires dies que a la cantonada de casa un hàbil adolescent amb una senalla carregada de llibres me n'oferia, en veu baixa, bells exemplars originals: herbaris amb làmines cromolitografiades, prolegòmens de biologia, formularis naturistes, i, també, cartes celestes, atlas de geografia històrica amb els processos de formació i desaparició misterioses del continent atlàntic. Portava també, reproduïdes, les més singulars imatges recollides a les andanes de les avingudes subterrànies del pre-somni. Disposat a refusar-ne l'oferta, em sorprengué la seva desaparició sobtada, tot deixant-me entre mans una invitació a l'obertura de l'exposició Dalí a les Galeries Dalmau, i un catàleg en blanc.

De sis a set de la tarda, en aquests dies d'hivern, pels carrers de la ciutat i per les grans porteries senyorials, les bruixes estenen llurs amples mocadors virolats i, abans de lliurar-se a la farandola per les placetes de suburbi, s'escorren invisibles entre els vianants amb un greu soroll de picarols, respirs profunds, besades furtives, i escampen a llur pas aquell baf característic de pomes al caliu. Passeig de Gràcia amunt, en aquella hora, en dirigir-me divendres passat a can Dalmau, no vaig precisar que l'adolescent del dia abans tenia una rara semblança amb el pintor Dalí, que era ell indubtablement, camuflada només la corbata i allargades enginyosament les celles.

Però en pretendre entrar a les Galeries, em vaig acovardir en adonar-me que hi havia de porter el del Cercle Eqüestre. Me'n tornava descoratjat, quan s'aturà davant meu mateix l'auto de les col·legiales, que cada capvespre desapareix pel carrer de la Diputació entre núvols de llustrina i d'encens, deixant un rastre de carmí lluminós. Baixaven del cotxe de dues en dues,

(INTRODUCING...: SALVADOR DALÍ

Only a few days ago at the corner a clever youth with a bushel-basket full of books offered me, in low tones, beautiful original copies: herbal guides with color lithographs, treatises on biology, naturist collections, and, also, maps of the heavens, an atlas of historical geography with the mysterious processes of formation and disappearance of the Atlantic continent. He was also carrying, in reproduction, the most unusual images gathered in strolls through the subterranean avenues of pre-dream. Prepared to refuse this offering, his sudden disappearance surprised me, leaving in my hands an invitation to the opening of the Dalí show at *Galeries Dalmau*, and a blank catalogue.

From six to seven in the evening, on those winter days, through the streets and great lordly portals, witches extend their ample, wildly-colored shawls, and, before dancing the *Farandola* in little suburban plazas, they scurry invisibly among the passers-by with the faint sound of bells, deep sighs, furtive kisses, and as they pass by spread a whiff characteristic of hot roasted apples. Up the *Passeig de Gràcia*, at that hour, on my way to *Dalmau's* last Friday, I didn't realize that the youth of the previous day bore a strange resemblance to the painter Dalí, that undoubtedly it was he, camouflaged only by his tie and ingeniously lengthened eyebrows.

But when I tried to enter the gallery, I became fearful when I realized that the doorkeeper was the one from the *Equestrian Circle*. I was turning away discouraged when in front of me stopped a car of schoolgirls, which disappears each day at dusk along *Diputació* street amid clouds of sparkles and incense, leaving a trail of luminous carmine. They got out of

plegaven curiosament llurs grans ales postisses i es nuaven estretament als llavis l'ampla llaçada de llurs corbates. Darrere de tot, la més petita, per retrobar el camí, deixava anar boletes de càmfora. Com si s'endinsessin en una selva verge, desaparegueren cautelosament a la penombra de l'entrada.

Aleshores vaig constatar que el porter del Cercle Eqüestre havia estat substituït per un gnom barballarg que em feia amables senyals, i el vaig seguir. Pel llarg passadís sentíem les nostres passes com si es perdessin per les vastes sales del pis de dalt. A banda i banda del corredor, unes llargues vitrines on adés hi havia llibres i més llibres, mostraven exemplars raríssims d'ocells dissecats.

—¿I doncs, senyor Dalmau, tanmateix aneu reformant les vostres Galeries?

En entrar a la sala d'exposicions, En Dalí amoixava un ocellàs multicolor que reposava damunt la seva espatlla esquerra.

—¿Superrealisme?

—No, no.

—¿Cubisme?

—No, tampoc: pintura, pintura, si us plau.

I em mostrà els finestrals del palau meravellós que havia bastit a can Dalmau. Vaig tenir consciència exacta de trobar-me als moments precisos de la naixença d'un pintor. L'aula de vivisecció mostrava, descarnats, il·limitats paisatges fisiològics: belles arbredes sagnants ombrejaven els breus estanys on els peixos pugnen del matí al vespre per deseixir-se de llurs ombres. I en el fons de les pupil·les del pintor, de l'arlequí i de la maniquí, estels negres fugaços en un cel d'argent. Pensava romandre-hi, quan del fons de cada tela sortiren, en tocar les set, els famosos fantasmes.

És un bell espectacle: subtils, us cobreixen amb llurs vels i us encomanen llur immaterialitat. Si molts de barcelonins ho

the car two by two, carefully folding their great detachable wings and knotting tightly to their lips the large bow of their ties. Last of all, the smallest dropped camphor balls to retrace their steps. As if they were penetrating a virgin forest, they disappeared cautiously into the shadows of the entrance.

Now I observed that the Equestrian Circle doorkeeper had been replaced by a long-bearded gnome who made friendly gestures toward me, and I followed him. Down the long passageway we heard our footsteps as if they were lost in the vast rooms of the floor above. On both sides of the corridor were some large showcases, where now and then there had been books and more books and now were displayed rare types of dissected birds.

—So, Mr. Dalmau, are you transforming your galleries like this?

When we entered the exposition hall, Mr. Dalí was stroking a large multi-colored bird perched on his left shoulder.

—Surrealism?

—No, No.

—Cubism?

—Not that either; painting, painting, if you please.

And he showed me the large windows of the marvelous palace he had built at Dalmau's. I was conscious of finding myself at the precise moment of birth of a painter. The vivisection hall showed excoriated, fleshless, limitless physiological landscapes: beautiful bleeding groves which shaded little ponds where fish struggle from morning till night to escape from their shadow. And in the depths of the pupil of the painter, of the harlequin and the mannequin, fleeting black stars in a silver sky. I intended to remain there, when from the depth of every canvas appeared, at the stroke of seven, the famous phantasms.

sabessin, l'espectacle dels fantasmes que omplen cada capvespre les sales de can Dalmau, seria per a ells d'obertura a l'"altre" món.

En abandonar les Galeries, el Passeig de Gràcia, desert, sense arbres, sense fanals, era una immensa avinguda alineada per centenars de *Shell*, amb la testa lluminosa reflectida dolçament damunt l'asfalt. Una voluntat superior a la meva féu que, per comptes d'anar-me'n camí de casa pel carrer de Provença, em refugiés al *Service Station* del carrer d'Aragó.

It is a beautiful spectacle: subtle, they cover one with their veils and infect one with their immateriality. If many Barcelona-dwellers knew about the spectacle of the phantasms which fill the rooms of Dalmau's every evening, it would be their doorway to "the other" world.

Upon leaving the gallery, the Passeig de Gràcia, deserted, without trees, without streetlights, was an immense avenue lined with hundreds of *Shell*, with the luminous head softly reflected on the asphalt. A will superior to my own made me, on account of going home through Provença Street, take refuge at the Aragon Street *Service Station*.)

Translated by Patricia Boehne

Foix's poems have been taken, whenever it has been possible, in this anthology, from Vallcorba's critical edition (Barcelona, Edicions dels Quaderns Crema), and have been translated by Patricia Boehne, Louis Rodrigues and David Rosenthal. Those translated by Patricia Boehne are copyrighted in *J. V. Foix: An Anthology* and *The Rectangular Sea*; those translated by David Rosenthal, with the exception of two sonnets, can be found in his *Modern Catalan Poetry: an Anthology*, Minnesota, St. Paul, New Rivers Press, 1979; Professor Louis Rodrigues has kindly supplied some of Foix's poems expressly for this issue of CATALAN REVIEW.

The articles have been translated from Catalan by Maria del Tura Boix de Julià, Sandra Canepari, Francis Humble, Ita Roberts and Louis Rodrigues. We take this opportunity to express our appreciation.